

Esperanza Milagrosa

Soutěžící č. 8 v Sedmiboji 2012

Výsledky:

Celkový výsledek: **4. místo** (359 hvězd)

	Interaktivní část	Kreativní část
1. úkol	5. místo	4. místo
2. úkol	11. místo	3. místo
3. úkol	5. místo	6. místo
4. úkol	6. místo	4. místo
5. úkol	2. místo	3. místo
6. úkol	5. místo	8. místo
7. úkol	6. místo	6. místo

Vypracování kreativních úkolů:

<u>1. úkol.....</u>	<u>2</u>
<u>2. úkol.....</u>	<u>4</u>
<u>3. úkol.....</u>	<u>7</u>
<u>4. úkol.....</u>	<u>10</u>
<u>5. úkol.....</u>	<u>16</u>
<u>6. úkol.....</u>	<u>22</u>
<u>7. úkol.....</u>	<u>28</u>

1. úkol

Albus Brumbál v posledním kroku ukryl Kámen mudrců do Zrcadla z Erisedu a získat jej mohl jen ten, kdo jej chtěl najít, avšak ne využít. Staňte se na okamžik Albusem Brumbálem a ukryjte Kámen mudrců znovu (tedy nahradit Zrcadlo z Erisedu), avšak jiným způsobem.

Na minimální délku 10 palců, avšak zároveň i maximální délku 14 palců, napište, jak bude Kámen mudrců ukryt a jak jej bude možno získat, to jest Váš úkol.

Před Albusem se nyní vytvořila velká prostorná komnata. Jeho úkolem bylo ochránit Kámen mudrců v posledním závěrečném kroku. Úděl se zdá pro obyčejné kouzelníky neskutečně těžký, ale on, zkušený mág dobře ví, co jej dokáže nejvíce ochránit. Je to přeci čisté srdce. Je jen velmi málo kouzelníků, kteří jsou čistého srdce, a proto se mu tato ochrana jeví jako nejúčinnější. Ano, toto řešení, ač se může zdát, že je delší, než všechny předchozí ochrany dohromady, bude to nejlepší, co pro ochranu může udělat. Svou mocnou magií vytvořil bludiště. Není třeba slepých uliček nebo toho, aby bludiště měnilo své rozmístění cest. Jeho další překážky budou bohatě stačit.

Když bylo bludiště hotové a Albus se ujistil, že se nedá z bludiště uniknout jinak, než tak, že ho osoba projde, uspěje-li anebo tak, že se ocitne na začátku bludiště, udělá-li chybu. Vydal se tedy skrze bludiště a začal do jeho míst umísťovat kouzelnou mlhu.

První mlha měla **nazelenalou** barvu. Šlo o mlhu, která se pojila s prvním hlavním hříchem - **Pýchou**. Jakmile do ní osoba vstoupí, objeví se kolem ní výjevy a obrazy toho, co všechno daná osoba dokázala, ukáže se jí, jak je dokonalá a jedinečná. Jak ji všichni obdivují a že má mnoho peněz i majetku. Uvidí sebe, jak se napaňuje nad všemi ostatními a jak mu dělá dobře, když je ostatními chválen a obdivován.

Chce-li někdo úspěšně projít nazelenalou mlhou, musí si uvědomit, že to, co vidí, je jen pomíjivé. Musí v sobě najít odpor k tomu všemu, co vidí - nikdo není dokonalý, tedy ani on nemůže být to všechno, co vidí. Musí pochopit, že nadměrný obdiv ostatních mu nepřinese nic dobrého. Musí najít svou **pokoru** a díky ní přemoci svou pýchu.

Druhá mlha měla **žlutavou** barvu. Šlo o mlhu, která se pojila s druhým hlavním hříchem - **Lakomstvím**. Když do ní někdo vstoupí, vidí ihned sebe samého v trezoru plném zlatých galeonů. Vidí, jak se k němu ze všech stran kutálí galeony a on je s hřejivým pocitem stěradá u sebe. Když se pak objeví skupina chudiny, odhání je pryč, aby mu nic neukradli, má obavy, že by o své poklady mohl přijít.

Chce-li osoba projít skrze žlutavou mlhu, musí si uvědomit, že peníze nejsou zdaleka to jediné, pro co se dá žít. A jestliže je osoba majetná, měla by se umět se svým bohatstvím rozdělit - především umět dávat potřebným. Musí v sobě najít **Štědrost**, díky které rozzáří oči chudým a potěší všechny potřebné.

Třetí mlha měla **načervenalou** barvu. V ní osoba uvidí věci, které vlastní někdo jiný a které by nejraději vlastnila ona sama. Chce to, co vidí u jiných, po ničem jiném netouží. Vidí sám sebe, jak ze svého vlastního přítele rve drahé šperky i za cenu toho, že ho může uškrtit. Jen aby získal, po čem touží. Jeho **Závist** nemá žádné zábrany.

Jedině osoba, kterou neláká cizí majetek a cizí záležitosti, může se bez problémů vymanit ze spáry červené mlhy. Stačí říci slova pochvalná a přát druhým to, co mají. Mají to oni a ne my, jistě si to zaslouží. Jen **Přejícnost** pustí osobu dál.

Když v bludišti narazí člověk na čtvrtou **námořnický modrou** mlhu, ocitá se kolem něj plno **Hněvu**. Vidí hádky sebe a svých příbuzných, nenávislné pohledy, vrací se mu zážitky toho, jak se vzájemně všichni obviňují a urážejí.

Jestliže nedokáže ovládnout své emoce a nestane se shovívavým, respektující názory druhých, nenajde v sobě **Mírumilovnost**, která mu umožní pokračovat v cestě.

Pátá mlha má **oranžovou** barvu a přináší se sebou **Smilnost** a s ní spojené jisté choulostivé situace. Osoba uvidí sebe samého v různých milostných hrátkách, bez zábran a s neustálým pocitem toho, že se hrátek nemůže nabažit.

Jestliže si osoba neuvědomí, že všeho moc škodí a nepřijde na to, že by své choutky měla umět tišit a ovládat, zůstane uvězněná v mlze. Pouze pokud najde svou **Cudnost** a čistotu své duše, může pokračovat dál.

Šestá, předposlední mlha je **křiklavě růžové** barvy, která zobrazuje **Obžerství**. Osoba vidí sebe samého, jak sedí u plného stolu a pojídá všechny dobroty, které se tam objevují. Nemá dost kuřecích stehýnek, spořádává spousty jitrnic a párků, nemůže se nabažit sladkých dortíčků, a jak se zdá, jeho sklenice vína je bezedná a stále se plní.

Jedině pokud v sobě člověk najde **Střídmost** a dokáže poznat, kdy má s jídlem či s jinými pozitivy skončit, bude z této mlhy vysvobozen. Stačí se jen umět ovládat.

Poslední mlha je už jen kousek před cílem. Má **tyrkysovou** barvu, která charakterizuje **Lenost**. Osoba uvidí sebe samého, jak se válí na posteli a nechává se obskakovat. Komu by se to nelíbilo? Zatímco on si odpočívá v posteli, za jeho okny venku pracují malé děti a staří lidé, kteří nemají moc sil. Co na tom, že on je mladý, silný a zdravý, přece se nebude namáhat. Však on ho někdo nakrmí a natře se mu polštář a on nehne ani prstem.

Zachránit ho může jen jeho vlastní uvědomění se - pokud začne osoba uvažovat o tom, že se dá čas využít mnohem lépe, než je pouhé válení se v posteli, jistě to přinese ovoce nejen jemu, ale i jeho okolí. Pracovat není žádný zločin a naučit se hospodařit s časem je schopnost k nezaplacení. Teprve poté dojde k vysvobození a dostaví se **Činorodost**.

Když se osobě podaří projít skrze poslední mlhu, dorazí za pár chvil na konec bludiště. Tam se nachází zlatý podstavec. Na něm je prohlubenina, která má tvar levé lidské ruky. Je vždy dostatečně velká, takže nezáleží na tom, jak velkou ruku má osoba, která došla až sem. Jestliže je opravdu **čistého srdce** a dokázala v sobě najít **sedm ctností**, namísto **sedmi hříchů**, podaří se jí **získat Kámen mudrců**, protože se prokázala tím, že jej nehodlá zneužít ve svůj prospěch.

Albusovo **Bludiště Sedmi hříchů a Sedmi ctností** je hotovo. Snad ochrání Kámen mudrců před všemi, kteří by zatoužili získat ho ve svůj prospěch.

2. úkol

V druhé knize jsme se setkali s prvním z viteálů Toma Raddlea – byl jím jeho deník, magický artefakt, který na konci knihy Harry probodl zubem baziliška.

Svého času si však svůj deník psala i Sefrenie z Ylary, zakladatelka naší školy. Vaším úkolem tentokrát bude prokázat rukodělné techniky a zhotovit kopii deníku mocné Sefrenie. Aby to nebylo tak jednoduché, přikládáme krátkou charakteristiku této kouzelnice a Vy se pokuste trefit do stylu (podoby deníku, i významu textu v něm) tak, aby si ten, kdo deník uvidí, mohl říci: „Ano, to je Sefreniino.“

Kromě vnějšího vzhledu deníku však také zhotovíte dvě vnitřní stránky z deníku, na kterých bude popsána nějaká událost, myšlenka, či cokoli jiného, co by mohla Sefrenie do deníku psát či kreslit. Na Vás necháváme ale rozhodnutí, zda to bude událost z reálné historie našeho hradu nebo událost čistě smyšlená.

Shrnutí podmínek úkolu

- 4 obrázky (přední obálka deníku, zadní obálka deníku, dvě vnitřní stránky deníku s obsahem)
- textový obsah přepsat do vypracování (z důvodu, že Sefreniin rukopis nepůjde přečíst a aby porota nemusela luštit text z obrázků)
- výsledné fotografie deníku nebudete již upravovat v žádném grafickém programu ani pomocí jiných filtrů

Žádné jiné obrázky (kromě těch, které jsou v zadání) do vypracování nekládejte. Stejně tak nebude ve vypracování žádný jiný text, než přepis textů (a případně krátké vysvětlení, viz níže), který je na vnitřních stránkách deníku. A myslete na to, že na jednu stránku se vejde maximálně 7 palců.

Pokud chcete, můžete maximálně na pět palců připsat stručné vysvětlení sloužící k tomu, aby porota lépe pochopila, s jakým účelem jste vyrobili deník právě tak, jak jste jej vyrobili.

Pro představu, jaká vlastně Sefrenie z Ylary byla osobou, přikládáme krátké info.

Sefrenie z Ylary byla velmi moudrá čarodějka, velmi pracovitá a s neutuchajícím elánem. Sefrenie byla člověk, který dotahoval věci do konce s takovou grácií, že ji můžeme srovnat s jiným velkým kouzelníkem, Albusem Brumbálem. Měli hodně společného a stejně jako Albus Brumbál nikdy nechtěl křeslo ministra kouzel, tak Sefrenie přenechala místo ředitele její školy jinému. Sefrenie z Ylary byla jedna z nejvíce nestranných kouzelníků, kteří kdy na škole byli. Přiložila ruku k dílu vždy, když to bylo potřeba - o tom svědčí i to, že nejprve vedla Mrzimor, a v době, kdy to bylo potřeba, převzala Zmijozel.

Sefrenie byla také velmi tajemná, tudíž toho o jejím soukromí není moc známo. Jejím domovem však byl ve všech ohledech hrad samotný, kterému postavila velmi pevné základy, a i kvůli jejímu nadšení a odvedené práci můžeme být dodnes studenty a profesory Bradavic. Přesto byla také velmi, velmi skromná.

„Dokud tu bude jediný člověk, kterému bude na Hogwarts záležet, pořád je budeme obnovovat.“

Textový obsah první stránky deníku:

středa, 20. prosince 2006

Dnes jsem si procházela své pergameny a narazila jsem na

jeden, kde je popisována soutěž s názvem Hogwartský Sedmiboj. Málem jsem zapoměla, že o Sedmiboji se v minulosti už mluvilo. Nastal čas ho zrealizovat. Snad se studentům bude líbit a bude to pro ně výzvou. Měla bych začít pracovat na tom, co v něm vlastně bude, aby se soutěž mohla rozběhnout v průběhu dalšího roku.

pátek, 22. prosince 2006

Dneska jsem se o Sedmiboji zmínila ve sborovně. Ozvaly se tam velmi kladné ohlasy a též nabídka místa porotců nezůstala nevyužitá. Mohu vybírat už z desítky kandidátů, kteří do soutěže jako hodnotitelé opravdu zasednou. Nekro byl touto myšlenkou nadšen tak hluboce, že nabídnul svůj Nekrohrníček, aby vybral z budoucích nominovaných první Sedmibojaře.

úterý, 26. prosince 2006

O Vánočních svátcích jsem byla asi jediná, kdo neodpočíval. Pořád přemýšlím o tom, jak přesně budou vypadat pravidla, hodnocení a úkoly v Sedmiboji. Jestliže bude pět nominovaných, zápolit budou tři

Textový obsah druhé stránky deníku:

z každé koleje. To máme dvanáct soutěžících. Úkolů bude samozřejmě sedm, o tom není pochyb. Musí to být takové úkoly, které prověří nápaditost, vynalézavost, básnického i malířského ducha a též znalost našeho světa a vědění, kde hledat informace.

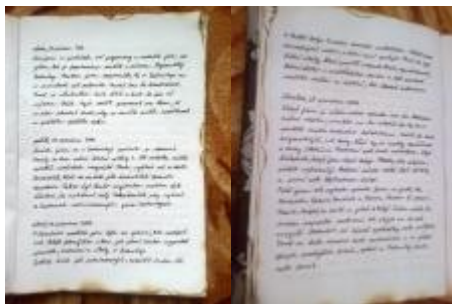
čtvrtek, 28. prosince 2006

Když jsem se včera večer dívala na tu krásnou noční oblohu, vniklo mi to nápad, že by se v soutěži mohlo hodnotit hvězdičkami. Určitě to bude originálnější, než body, které by se mohly zaměňovat s body školními. Bodování pak bude násobkem čtyř hvězdiček, když jsou čtyři koleje. Rozdíly tak půjdou vidět výrazněji. Poslední místo získá čtyři hvězdy a první pak čtyřicet osm hvězd.

Také jsem už vybrala porotce. Jsem si jistá, že Anseiola, Epans, Sandrik a Raven budou ti praví. Navíc, každý se ocitl v jedné z kolejí. Věřím však, že budou naprosto nestranní. Ale přijde mi to tak magické. Hodnotit své bývalé spolužáky nebo svěřence. Snad se tato tradice bude zachovávat i v případných pozdějších letech, pokud se Sedmiboj bude opět konat.

Deník madam Sefrenie je opatřen černostříbrnými deskami, které mají ochránit její zaznamenané poklady - myšlenky a historii toho, co na hradě zažila. Stránky jsou neobvyklého bílého pergamenu. Ovšem i na něm se projevil zub času. Deník byl na tolika místech, někdy odložen zcela bez povšimnutí, že jej v některých místech okousaly myši nebo jen prostě začal po okrajích žloutnout, oranžově až hnědnout.

Vybrala jsem dvě stránky jejího deníku, které jsem zdokumentovala. Jsou to stránky, na kterých madam Sefrenie přemýšlí o tom, jak bude vypadat soutěž Sedmiboj ve školním roce Léto 2006. Protože jsem éru madam Sefrenie na hradě osobně nezažila, čerpala jsem pouze z toho, co se mi o ní podařilo najít. Obsah deníku je smyšlený. Písmo madam Sefrenie je drobné, spíše úhlednější.

<http://www.hogwarts.cz/sedmiboj/2012/gallery/11201-20120406154321.jpg>

<http://www.hogwarts.cz/sedmiboj/2012/gallery/11201-20120406154417.jpg>

<http://www.hogwarts.cz/sedmiboj/2012/gallery/11201-20120406154540.jpg>

<http://www.hogwarts.cz/sedmiboj/2012/gallery/11201-20120406154625.jpg>

3. úkol

Ve třetí knize se objevilo několik památných přístrojů a předmětů - můžeme zmínit například obračeč času, lotroskop nebo všemi známý Pobertův plánek. Vaším úkolem bude vžít se do pozice kouzelnického vynálezce, který vymyslel nějaký nový přístroj.

Za úkol tedy máte vymyslet přístroj a popsat jeho funkci a podobu.

Pokud chcete, můžete přidat i kresbu onoho nového přístroje, to necháváme pouze na vás. Pokud ale přidáte obrázek, nahrajte jej přes galerii, kterou máte k dispozici při vkládání vypracování.

Text ve vypracování nesmí přesáhnout 14 palců.

Už při první hodině jsem se zamilovala do lektvarů. Ať už šlo o pana profesora Snapea, nebo o výuku madam Mintaky Orionis. Je to velmi báječný magický obor a proto jsem se rozhodla, že mnou vynalezený přístroj bude právě z tohoto oboru.

Vždycky nám bylo vtlačováno do hlavy, že se musíme naučit správně připravovat lektvary, ale že je důležité, abychom se naučili je také rozeznávat. Zejména pro bystrozorskou či léčitelenskou kariéru je důležité znát nejen lektvary prospěšné, ale též nebezpečné. Ať už jde o lektvary či jedy, nikdy nevíte, kdo vám co může do pití přimíchat. Pamatuji si na slova jednoho z nejlepších bystrozorů, Alastora Moodyho: „*Musíte být ustavičně na pozoru!*“. A tak mne napadlo, že bych mohla vytvořit nějakou chytrou věcíčku, která pomůže při rozeznávání lektvarů, jedů či protijedů. Mým záměrem je pomoci nejen například bystrozorům, kteří by pak měli usnadněnou práci, ale třeba také čarodějům, kteří se v lektvarnictví nevyznají a chtějí chránit sebe nebo třeba rodinu a přátele před tím, že by jim někdo podstrčil něco otráveného či jedovatého. Někteří čarodějové, kteří se v temných dobách obávali o svůj život, nechávali (pokud si to mohli dovolit) veškeré nápoje i jídla předem zkoušet své domácí skřítky. Takže pokud se stalo, že skřítek ochutnal pokrm, který obsahoval jed, přirozeně se to na skřítkovi podepsalo. Docela kruté zacházení s takovými tvory.

Určitě vás napadlo, že by takový předmět velmi rádi vlastnili především studenti čarodějných škol, nicméně to nehrozí (vysvětlení níže).

El Reconocedor de Pociones (zkráceně ReDePo) - **Rozpoznávač lektvarů** (zkráceně RoLe) originální španělský název a jeho zkratka - přeložený český název a jeho zkratka

(španělský název udávám proto, že je to můj mateřský jazyk a rozhodně s jeho propagací začnu nejen u nás, ale i v Latinské Americe a dalších španělsky hovořících zemích).

<http://www.hogwarts.cz/sedmiboj/2012/gallery/11201-20120419193319.jpg>

(obrázek pro lepší představivost a názornost při představování výrobku)

Funkce: rozpoznává veškeré lektvary, jedy, protijedy

Rozměry krabičky (zavřený stav): výška 1,5 cm, délka 8 cm, šířka 6 cm

Součástky: kapátko s gumovou hlavičkou (délka 5 cm), vestavěná mistička (průměr 6 cm),

tabulka pro odpovědi přístroje (šířka 6 cm, délka 5 cm)

Povrch: dřevo (dub)

Vnitřek: modré polstrování, aby se zabránilo rozbití tabulky, kapátka či mističky.

Zelené gumové malé polštářky slouží pouze pro oddělení obou částí, aby se o sebe neotírala tabulka a miska s kapátkem, když je krabička zavřená.

Zkonstruování takové krabičky není vůbec jednoduché. Nejprve vysvětlím základní princip toho, jak to funguje ve stavu, ve kterém se to prodává a je to již plně nastaveno (viz níže). Jestliže chcete nechat rozpoznat lektvar tímto předmětem, stačí pouze vzít kapátko, nasát jím jakékoliv množství lektvaru a poté jej kápnout na mističku v krabičce. Krabička pak dokáže rozpoznat, o jaký lektvar se jedná a jeho název i složení vypíše na tabulku na horní vnitřní straně. Pokud se tam objeví látka, která nemá ve správně namíchaném lektvaru co dělat, bude tato informace zobrazena červeně, při správném a neškodném lektvaru je pak písmo obyčejně černé.

Postup výroby:

Krabička, která je součástí přístroje, není nic složitějšího, může být sériově vyráběna. Stejně tak, jako modré polstrování. Důležité je dbát na to, jak se vytváří vlastně celý ten mechanismus. Nejprve bylo potřeba kouzlem propojit spodní část mističky (tedy povrch, který je vsazen uvnitř polstrování) s tabulkou, která bude vše zobrazovat. Toto Kouzelné pouto (dále jen KP) pak dokáže lektvar rozeznat. KP je taková malá mlha, která vypadá jako kulička v plynném stavu a vychází z ní dva „pásky mlhy“ - jeden k misce a druhý k tabulce. Princip, na kterém pracuje tabulka, je totožný s tím, který jste mohli vidět na každém MS ve Famfrpálu. Určitě si pamatujete na velkou kouzelnou tabuli, kde jakoby neviditelná ruka psala reklamy a kde bylo vypsáno herní skóre. Nikdo na ni nepsal, a přece sama vydávala řádky. Tabulka v RoLe pracuje na stejném principu. Je očarována a je schopna psát text, který obsahuje název lektvaru, jeho složení a případné informace o tom, že tam jsou jedy. Tabulka má světle šedou barvu, aby na ni byla vidět černá i červená barva písma. Skleněná mistička se pak dá považovat za něco jako „ústa“, protože dovolí „přenést“ daný lektvar a jeho informace pak předává KP uvnitř.

Znalost lektvarů:

Když je dokončena výroba, je pak každá krabička předána odborníkovi - lektvaristovi. Ten za pomoci zvláštní formule přenesse informace o každém známém lektvaru do KP. Udá tam jeho název a přísady. Také přidá i seznam známých jedů a protijedů a uloží je také do KP. Tam je vše uchováno a poté používáno při analýze lektvaru na mističce. Přirozeně lektvarista též krabičku vyzkouší, jestli funguje - vyzkouší správné lektvary i lektvary, nápoje či pokrmy, ve kterých je jed, jestli je RoLe dokáže správně identifikovat.

Ochrana:

Krabičku nelze prodat žádnému nezletilému kouzelníkovi a ani není možné, aby ji nezletilý používal. Při koupi i při darování je nutné, aby byl jazyk krabičky nastaven hůlkou čaroděje, který bude RoLe využívat. RoLe dokáže rozeznat, zda je čaroděj zletilý či není. Pokud není, krabička se jednoduše neotevře a nebude možné ji používat. Nastavení jazyka a propojení hůlky a RoLe provádí vždy ten, kdo tento přístroj prodává.

Je použito také kouzlo proti rozbití a prokletí.

Jazykové schopnosti:

Protože se předpokládá, že bude RoLe používána po celém světě, existuje v návodu také formule, která určí, v jakém jazyce se budou zobrazovat názvy lektvarů a jejich přísady. Stačí

pak jen poklepat před prvním použitím na krabičku, vyslovit formuli pro daný jazyk a tabulka pak bude psát v onom jazyce. Jestliže se jednou použije třeba český jazyk, nelze to změnit kouzelníkem, který RoLe používá, nýbrž se musí vyhledat odborník, který jazykové kouzlo prolomí a umožní jeho nový jazykový výběr.

4. úkol

Vrcholná scéna čtvrté knihy se odehrává na hřbitově v Malém Visánku. Hřbitovní atmosféru tedy zachováme, avšak vydáme se na hřbitov v Prasinkách. A stejně jako jsou Prasinky čistě kouzelnickou vesnicí, tak i tento hřbitov je ryze kouzelnický - nenajdete zde k věčnému spánku uloženého žádného mudlu.

Hřbitov v Prasinkách má však jednu velkou zvláštnost - nachází se zde mnoho hrobů známých osobností z historie světa kouzel a z jejich náhrobků je hlasem dané osoby recitována jedna z jejich nejcennějších vzpomínek či významná životní událost.

Vaším úkolem tedy je

- v úvodu říct, komu patřilo 7 náhrobků a proč je právě těchto 7 náhrobků tak unikátních, tedy krátce, ovšem jasně odůvodnit výběr každé osobnosti, ale hlavně výběr události, která je z náhrobku citována. Můžete i napsat zda náhrobky něco, a případně co symbolizují.

- vymyslet 7 veršovaných „epitafů“, týkajících se nějaké významné události ze života dané osobnosti, či přímo její vzpomínky, kdy jeden bude na maximální délku 18 veršů. Samozřejmě jeden epitaf patří vždy k jednomu náhrobku.

Pamatujte, že náhrobky nemohou patřit osobnostem, u kterých víme, že jsou pochováni jinde, tedy ať už na hřbitově v Godrikově dole, či v bílé mramorové hrobce.

Naopak však náhrobky mohou patřit pouze existujícím osobnostem ve světě Harryho Pottera, samozřejmě jen těm, kteří již zemřeli.

Poznámka: Slovo epitaf berte pouze pro představu, cílem je zveršovat vzpomínku či událost ze života dané osoby.

Vymyslet, kterým osobnostem bude vytvořen náhrobek, nebylo vůbec jednoduché. Musela jsem vzít v potaz to, kdo se vyskytoval v Prasinkách a nebo v Bradavicích, které k nim měly blízko, protože pohřbít na hřbitově v Prasinkách někoho, kdo tam třeba ani jednou nevkročil, to mi přišlo nesmyslné. Výběr postav se značně zúžil, protože pohřbít tam například Smrtijedy, kteří padli v Bitvě o Bradavice, mi nepřijde příliš "etické" (snad rozumíte, jak to myslím). Volba tak zůstala na níže uvedených postavách.

Hengist Zálesák (v originále Hengist the Woodcroft) - ten byl vybrán proto, že je to zakladatel samotných Prasinek, tudíž by mělo být jasné, že jeho hrob bude ve vesnici, kterou sám založil. Není toho o něm známo mnoho, a proto bylo do epitafu vyryto to, co se k němu vázalo nejvíce - Prasinky. Též jsem zmínila jeho studijní kolej, protože si myslím, že by se mohlo vědět, kam patřil, aby to pozvedlo i charakter Mrzimoru, protože i z této koleje pochází mnoho výborných kouzelníků.

<http://www.hogwarts.cz/sedmiboj/2012/gallery/11201-20120504175007.jpg>

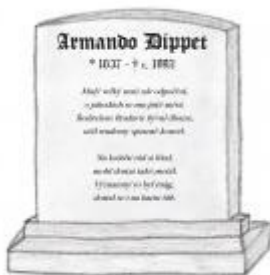
Přepis básně:

Zde leží zakladatel vesnice,
Jemu neunikla žádná prasnice,
A proto Prasinky zde založil,
kámen kouzelnické vesnice položil.

Sláva též jeho rodné koleji,
nechť Mrzímor jemu zavelí,
že velké srdce a náruč měl,
na školu čar nezapomněl.

Zval do Prasinek zdejší školu,
studenti i učitelé zasedali ke stolům,
U Tří košťat bylo vždy místo,
a ceny držené příliš nízko.

Armando Dippet - jednoho z bradavických ředitelů jsem vybrala proto, že dlouho působil na nedaleké škole. I o něm je známo méně podrobností a proto jsem do epitafu nechala vyrýt informace, které jsou o něm známy - např. to, že má rád jahody a rád létá na koštěti.

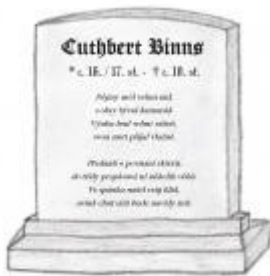
<http://www.hogwarts.cz/sedmiboj/2012/gallery/11201-20120504175107.jpg>

Přepis básně:

Malý velký muž zde odpočívá,
o jahodách se mu jistě snívá.
Ředitelem Bradavic býval dlouze,
učil studenty spoustě kouzel.

Na koštěti rád si létal,
mohl dostat také metál.
Významný to byl mág,
dostal se i na kartu žáb.

Cuthbert Binns - vybrala jsem profesora-ducha, protože je pravděpodobné, že by se jeho hrob mohl nacházet právě zde, tak blízko školy, kde působil nejen jako živý, ale i jako duch. I on je sice opředen tajemstvím a pramálo informacemi o jeho životě, proto je do veršů zahrnuto to, co je o něm známo nejvíce - historie skřetů a obrů, kterou neúnavně vyučuje ve škole.

<http://www.hogwarts.cz/sedmiboj/2012/gallery/11201-20120504175123.jpg>

Přepis básně:

Dějiny měl velmi rád,
s obry býval kamarád.
Výuku bral velmi vážně,
svou smrt přijal vlažně.

Přednáší o povstání skřetů,
do třídy proplová už několik věků.
Ve spánku našel svůj klid,
avšak chuť učit bude navždy mít.

Cedric Diggory - mladého čaroděje jsem vybrala z toho důvodu, že byl další osobou, která proslavila mrzimorskou kolej a proto, že si myslím, že ho otec nechal pochovat v Prasinkách proto, že věděl, co pro něj Bradavice znamenaly. Navíc, po Turnaji tří kouzelnických škol si jistě zaslouží, aby mohli mladší studenti přijít na hrob a vzpomenout si na něj. Na to, jaký byl i na to, proč zemřel.

<http://www.hogwarts.cz/sedmiboj/2012/gallery/11201-20120504175150.jpg>

Přepis básně:

Vyhasl život mladého mága,
necht' velebí ho velká sláva,
v něm mrzimorská duše vládla,
však hůlka jeho nazmar padla.

Smutný konec nadějného čaroděje,
oslavná óda necht' se na něj pje.
Čestný byl a dokázal pomáhat všem,
byl chytačem i dobrým prefektem.

Remus Lupin a Nymfadora Lupinová (Tonksová) - jméno Nymfadory na náhrobku zachováno v původním anglickém znění, jelikož to vypadalo lépe); Tyto dvě osoby jsem vybrala z toho důvodu, aby představovali ty, kteří zahynuli v závěrečné Bitvě o Bradavice. Protože měli malého synka, napadlo mne, že by měl mít hrob svých rodičů blízko v době, kdy bude 10 měsíců (plus mínus) trávit v Bradavické škole. Zajít sem může i se svou babičkou Andromedou, která ho vychovávala. O Remusovi (zachovávám skloňování pana Medka) a Doře se toho sice ví více, než o výše uvedených, ale i u nich jsem do epitafu zahrнула to, co se k nim pojí a s čím je lidé, kteří je znají, spojovali.

<http://www.hogwarts.cz/sedmiboj/2012/gallery/11201-20120504175230.jpg>

Přepis básně:

Vždy stranou odsunutý byl,
se svou nemocí tajnou žil,
když nastoupit do školy měl,
ředitel problém v tom neviděl.

Tak Vrba mlátičku vysadili,
do měsíčního tajemství zasadili.
To úplněk jeho noční můrou byl,
bál se, ač byl v koleji Nebelvír.

Však láskyplné měl srdce i duši,
bránil dobro, jak se sluší.
V bitvě život jeho ztracen byl,
do poslední chvíle se bil.

Manželka jeho, zemřela s ním,
zbyl po nich jen malý syn.

<http://www.hogwarts.cz/sedmiboj/2012/gallery/11201-20120504175214.jpg>

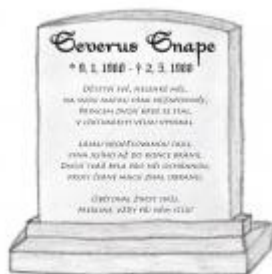
Přepis básně:

I když nešikovná vždy byla,
svými přeměnami pobavila,
měla ráda zábavu a výstřednost,
mění barvu vlasů i svůj nos.

Bystrozorkou skvělou se stala,
stavěla se vždy za Brumbála.
Láskou k vlkodlakovi vzplála,
ráda ho měla, jako jedna z mála.

Život svůj položila s manželem svým,
zbyl po nich jen osiřelý malý syn.

Severus Snape - tuto postavu mám velmi ráda, nemohla jsem ho opravdu vynechat. Epitaf zde psal sám Harry James Potter, protože to byl člověk, který se rozhodl očistit jeho jméno a zařídit, aby všichni v kouzelnickém světě věděli, že nebyl tím špatným, ale naopak tím dobrým a to až do své smrti. Je to proto jakýsi "citovější" epitaf, než u některých jiných osob. Vesměs se o něm báseň zmiňuje tak, jak ho téměř nikdo za jeho života neznal.

<http://www.hogwarts.cz/sedmiboj/2012/gallery/11201-20120504175249.jpg>

Přepis básně:

Dětství své, nelehké měl,

na svou matku však nezapomněl,
Princem dvojí krve se stal,
v lektvarech velmi vynikal.

Lásku neopětovanou tajil,
syna jejího až do konce bránil.
Dvojí tvář byla pro něj ochranou,
proti černé magii znal obranu.

Obětoval život svůj,
Merline, vždy při něm stůj!

5. úkol

V páté knize Harry od svého kmotra obdržel fotografii původního Fénixova řádu a právě v tomto duchu bude i pátý úkol.

V jeho rámci vytvořte, ať již v grafickém editoru či ručně nakreslete, fotografie řádu naší Bradavické školy a samozřejmě na ní budou jen dospělí kouzelníci a čarodějky, rozuměj fialoví všech odstínů, jejichž výběr odůvodníte. Avšak k důvodům jednotlivých výběrů napište i to, zda a čím byly dané osoby řádu prospěšné, kromě běžného magického umu.

A protože jste v Sedmiboji, ve kterém nic není tak snadné, vytvoříte jednu fotografii z doby počátku naší školy a druhou ze současnosti. Konkrétní roky jsou na Vás, avšak mezi jednotlivými fotografiemi by měl být rozdíl minimálně 7 školních let a tudíž výběr členů musí časově zapadat, tedy kdo již není na hradě, nemůže být na současné fotografii. Též je na Vás i počet členů řádu, avšak pamatujte, že méně je někdy více, ale tři nejsou skupina schopna velkého boje.

Vypracování tedy bude obsahovat

- Dvě fotografie řádu naší Bradavické školy – jednu z dob počátku školy a jednu ze současnosti i s uvedenými roky, kdy byly fotografie pořízeny, rozuměj z jakého období školy pocházejí

- Stručné, ale jasné odůvodnění výběru a přínosu jednotlivých členů řádu u každé fotografie, neboť obsazení, ale i samotní lidé se mohou měnit

Nejdůležitější částí úkolu jsou fotografie, tedy si dejte záležet, ovšem nemalá část hodnocení se bude týkat i vybraných osob, tedy při výběru zapřemýšlejte a neházejte jen svrčkem.

Poznámka: Můžete používat coby předlohu nejen portréty, ale i samotné postavičky jednotlivých osob, avšak pamatujte, že práce Sedmibojáře má být kvalitní a na úrovni, tudíž vyžaduje více, než takzvané printy postav nasázené na pozadí.

„Úsměv prosím!“ ozval se pan Paštička zpoza svého fotoaparátu a snažil se kočírovat mladé i starší kouzelníky, kteří pracují v nedalekém bradavickém hradu. Musí udělat tu nejbáječnější fotografii, ale pokud toho chce dosáhnout, musí spolupracovat všech dvacet zaměstnanců.

„Tak a na tři řeknete Bradaviceeee!“ řekne poslední pokyn a zaleze pod černou plachtu k fotoaparátu.

„Raz - dva - tři ...!“ odpočítá pan Paštička.

„Bra-da-vi-ceeee ...!“ ozvalo se dvacet různých hlasů.

„Výborně! Máme to hned na poprvé, děkuji vám vážení za spolupráci!“ vyleze pan Paštička zpoza plachty, zatímco se fotografující rozestoupí z fotografické formace.

„No, nečekala jsem, že to bude takové rychlé,“ otočí se Larrie k Johnovi.

„To víš, nejsme jako ti rozhihňaní studenti, kterým to trvá celou věčnost,“ pousměje se John a vezme Larrie kolem ramen. „Poslyš, co kdybychom se prošli? Chci ti něco ukázat,“ zeptá se John mladičké profesorky. „Dobře, jak chceš, jsem zvědavá, co pro mě máš,“ poví Larrie a jemně šťouchne Johna do boku. John se bolestně skrčí v bocích, „au, hele, to si odpusť!“ kráčí s Larrie po pěšince pryč od ostatních.

Procházejí se chvíli mlčky, Larrie čeká, co z Johna vypadne, zatímco Johnovi se honí hlavou myšlenky na dobu, která je vzdálená tak, jak jen to jde - na dobu, kdy se postavil bradavický

hrad.

„Víš, chci ti něco ukázat,“ začne se přehrabovat ve všech svých kapsách.

„Máš ponětí, proč jsme se vlastně fotografovali?“ otázal se Larrie John.

„No, nejspíše pro nějakou školní ročenku nebo něco takového?“ tipuje Larrie.

„Tak trochu. Jde o to, že tuto fotografii chtěl udělat vlastně Nim. Na památku. Ty jsi tady tehdy ještě nebyla, ale možná jsi slyšela o Řádu bradavické školy. Řád, jehož členové byli významní kouzelníci naší školy,“ odmlčel se John, aby nabral dech a začal rovnat fotografii, kterou mezitím našel.

„No páni, netušila jsem, že tady máme také nějaký fungující Řád,“ řekla užasle Larrie. John podal Larrie postarší fotografii.

<http://www.hogwarts.cz/sedmiboj/2012/gallery/11201-20120520155747.jpg>

„Tady máš, koukni se,“ pousmál se John a pak si dal ruce do kapes. Larrie si vzala fotografii a chvíli na ni koukala. „Hele, já je znám! Vždyť to jsou ti nejstarší z nejstarších obyvatel školy, vesměs zakladatelé, ředitelé a další významné osobnosti!“ rozpovídá se mladá profesorka, jako by byla zase tou nadšenou studentkou.

„Ano, máš pravdu. Toto je **původní Řád Bradavic**. Tahle fotografie byla pořízena právě před 7 lety. Den po Sefreniiných narozeninách. Víš, kdy to bylo?“ zeptal se laškovně John.

„No, Sefrenie měla narozeniny devatenáctého **května**, takže jste se fotili **dvacátého**. A jestli to bylo před sedmi lety, takže v roce **dva tisíce pět**?“ počítala Larrie.

„Přesně tak, proto také Nim chtěl, abychom se fotili právě dnes, **dvacátého května roku dva tisíce dvanáct**,“ odmlčel se John.

„A proč mi tu fotografii vlastně ukazuješ?“ divila se Larrie.

„Chci ti ukázat, kdo byl tehdy duší, srdcem i hlavou naší školy... a kdo je duší srdcem i hlavou v dnešní době, protože na takové lidi by se nemělo zapomínat. Kdo ví, co přijde... vy mladí toho dokážete ještě hodně, zatímco my starší půjdeme do ústraní,“ dořekl John.

„Tehdy nás sice bylo málo, ale dokázali jsme toho věru dost. „Koukni, nahoře je **Sandrik Vrizas**, ten byl nejmladším členem. Dokázal, že i mladý čaroděj může být velmi spolehlivý. Z nebelvírského primuse se stal téměř během jednoho dne tajemník školy. Velmi důležitá funkce. A navíc, na rozdíl od jeho předchůdce, byl o dost spolehlivější, a poté, co se stalo...“ odmlčel se, „stal se z něj velký mág, ale teď už si užívá odpočinku. Být tajemníkem školy, to pro něj byla tehdy opravdová nabídka, jak dokázat, co vše v něm je. No, a když zfialověl, vedl i svou bývalou kolej,“ ukončil své vyprávění John.

„A hned vedle něj, je jeden z nejbáječnějších magických architektů naší školy,“ pustila se do vyprávění Larrie. „Muž, který pro náš hrad udělal tolik pěkného, nového a magického, že by to nestačilo na jeden pergamen. Kouzelník, který každý den hlídá veškerou magickou ochranu, dodává hradu kouzelnou atmosféru, a který zasvětil život havraspárské koleji i Příčné ulici a zcela jistě má ještě tolik magických návrhů, že Aréna Sedmiboje zdaleka nebyla tou poslední stavbou, kterou tento vlkodlačí mág vytvořil,“ dořekla slavnostně Larrie slova

chvály, která právoplatně patří osobnosti, kterou **John Werewolf** vsutku je.

„No, díky,“ zčervená John a ještě chvíli nabírá dech.

„Ale dost už o mně, je tady přece další významný mág, ještě mocnější, než já,“ začne vyprávět zase John. „**Nimrandir Elénere**, náš dlouholetý ředitel školy. Nejvyšší mág a též velký magický architekt. Na jeho bedrech už dlouhý čas leží blaho celé školy, které nedokáže unést jen tak někdo. Ale pan ředitel, to je zcela jiný formát. Stál Sefrenii po boku, když společnými silami stavěli hrad a vždy bude stát na straně, kde se snoubí magie, hradní blaho a budoucnost mladých kouzelníků. A až do dnes vede tuto školu tak, jak se na ředitele sluší a patří. Za to si zaslouží jistě velký obdiv,“ dovypráví John, i když povídat o Nimovi - to je dost obsáhlá kapitola.

„Souhlasím,“ pokývala souhlasně Larrie.

„A jestli jsi chodila na předmět Osobnosti světa kouzel, tak budeš jistě znát i další osoby na fotce. Ten muž v černém, **Erasmus Irridae**, druhý ředitel. Vedl školu před Nimrandirem. Zasloužil se také jistě o mnoho věcí. Byl to však ředitel, který byl dosazen Ministerstvem kouzel, a to zejména proto, že nebyl účastníkem toho, co se stalo před jeho nástupem. Ve své funkci byl i přesto skromný, tichý a měl dobré srdce i vrozenou laskavost. Stal se velmi oblíbeným. Dokázal vyřešit mnoho problémů a nesrovnalostí, které se v té době na škole nacházely. Byl to on, kdo zavedl Studentskou radu, dokázal zařídit vyšší kvalitu vyučování a mnoho dalších věcí,“ vzpomínal na ta léta *pan vlkodlak*.

„A muž hned vedle něj je vlastně jeho předchůdce - první ředitel školy, **Albus Mithrandir Dumbledore** a také jeden ze čtyř zakladatelů naší školy. Na začátku vedl nebelvírskou kolej, ale po „listopadových událostech“ se postu ředitele vzdal, vykonával však poté funkci Vrchního vyšetřovatele, než se však rok 2004 uchýlil ke konci, tak ze školy odešel,“ odmíchl se zase John.

„Ale jak je možné, že je také na fotografii?“ zeptala se udiveně Larrie.

„No, odešel sice ze školy, a i když působil mimo hrad, byl jednoduše pozván, když se tehdy fotografie pořizovala. Neměl důvod to odmítat. Vlastně, možná ho někdo přesvědčil, to se s jistotou neví. Proto je tam také,“ pousmál se John.

Oba se společně zadívají na poslední osobu v horní řadě. Oba zavzpomínají, jak významná Osobnost Hogwarts to po dlouhý čas byla, ale také si vzpomenou na to, co se kdysi událo.

Nekro the Graveddiger, jednoznačně největší osobnost zmijozelské koleje.

„Hmm... přemyslím, co dobrého přinesl Nekro škole, škole, ne jen Zmijozelu...“ řekl podivným hlasem John.

„Tehdy to byl inspektor výuky. A pokud si to dobře pamatuji, byl velmi oblíbeným profesorem předmětu Studia mudlů, což je docela paradoxní, když později vedl již zmiňovaný Zmijozel. Pokud vezmeme v úvahu, že se zmijozelští normálně do studia mudlů vůbec nehrnou, je to takové zajímavé. Ale věřím, že to učil vsutku báječně,“ dokončila svou myšlenku zásluh tohoto profesora Larrie.

„Byl to Zmijozel skrz naskrz. Málem bych řekl, že snad i jeho pokrevní příbuzný, to se musí nechat. Možná proto je pro kolej tak důležitý. Hodně v ní zanechal. Ale nejen v ní. Dříve, než po těch nehezkých věcech, které udělal, odešel, dal hradu hodně,“ dokončil John a uvažoval, jestli se hodí ještě něco o něm přidat.

„Mě zajímá spíše ta ženská část osazenstva Řádu, když dovolíš,“ pousměje se Larrie a vyčkává, co se dozví o dalších osobách na fotografii.

„No, ta úplně vlevo, tu znáš, **Elle Sutherland**, další osoba, která tu působí už od roku 2004. Oblékla si hned fialový hábit a v něm vydržela až dodnes. Byla sice tehdy jen profesorkou, ale i přesto byla v profesorském sboru považována za jednu ze zodpovědných vyučujících,“

popsal John první z důležitých kouzelníků.

„A tady je **Anseiola Jasmis Rawenclav**. Tu poznám, má tu svou nádhernou masku. Tedy už vlastně existoval Denní Věštec, kterého sama založila a poprvé také pod její kouzelnou hůlkou, nebo se mi to jen zdá?“ zamyslela se Larrie. „Byla to i zástupce ředitele, a také i havraspárská kolejní ředitelka. Vlastně dodala škole mnoho organizačních záležitostí. A hlavně, byla takovým hnacím motorem pro všechny tehdejší pracovníky hradu - ať už šlo o architektky, kouzelníky zajišťující ochranu hradu, profesory nebo jen skřítky v kuchyni, všude kolem dokázala povzbuzovat,“ vzpomene si Larrie na výklad z hodin Osobnosti světa kouzel. „A tady uprostřed, nejdůležitější člověk tehdejší doby, samotná zakladatelka školy, madam **Sefrenie z Ylary**. Ta, která s myšlenkou vybudovat kouzelný hrad vůbec přišla, pustila se do její výstavby s takovou dávkou energie, že by jí to mohli všichni závidět. Když bylo tehdy potřeba, vedla mrzimorskou a poté i zmijozelskou kolej, protože tehdy se pro ně kolejní ředitelé nenašli ihned. Nutno zmínit, že to byla ona, kdo jako první přišel s myšlenkou Sedmiboje, jehož první ročník také organizovala,“ připomněl jen málo z toho, co vše zakladatelka školy dokázala.

„A podívej, tady je **Angela Grey-Slytherin**,“ ozvala se Larrie, když si blíže prohlédla další z čarodějek na fotografii. „Velmi vážená osobnost hradu, řekla bych,“ rozpovídala se a pokračovala, „učila spoustu předmětů - zajímavý byl hlavně Chov Dinosaurů nebo Domácí kouzlení, ale i mnoho dalších. A byla také supervizorkou soutěží. Svými schopnostmi a nápady však přispěla škole až v pozdější době - Z.L.O, inspektorka výuky...“ nechala volné dokončení Larrie, protože o tom, co vše madam Angela vykonávala, se dá povídat také ještě dlouho.

„A tady je poslední z těch nejvýznamnějších osobností začátků hradu - madam **Letitia te Tiba**. Z pilné studentky se stala ve velmi krátké době profesorka a též kolejní ředitelka Mrzimoru - funkce, ke které se po přestávce také vrátila, hradní zdravotnice, pořadatelka Bradavické čtyřky. Byla to taková čistá a jemná duše, která pomáhala každému, koho potkala. Taková tichá a klidná voda, která dokázala vnést do Velké síně poklidnou energii,“ ukončil své vzpomínání John.

<http://www.hogwarts.cz/sedmiboj/2012/gallery/11201-20120520155806.jpg>

„No, a podívej se na fotografii dnes. Moderní kouzelnická technika a šikovný fotograf, který nám tuto vzpomínku rovnou i zarámoval a dal do skla, takže už jen stačí, abychom si fotku pověsili na stěnu,“ řekla radostně Larrie, zrovna když došli až ke Srubu na kraji lesa - domečku, ve kterém John bydlí. Zastavili se u plotu a opřeli se o něj, zahleděli se na zcela novou fotografii a v duchu kritizovali sebe samé, jak hrozně jim to tam nesluší.

„Podívej, **Midar Kilahim**, kdo by to byl řekl, že dnes povede náš Havraspár, dlouholetý pečovatelský správce Obrazárny, fotograf na seminářích, velmi upovídaný profesor vysedávající ve Velké síni tak často, až za to dostal Řád Spiritus Magicus,“ začala zkoumat druhou fotografii Larrie.

„A vedle něj také nový člen, **David Nekromancer**. Pamatuju, jak se vždycky naštvete, když ho nějaký neznalý student zamění s Nekrem, když mají podobná jména. Dnes je to supervizor kvízů, supervizor soutěží a myslím, že odvádí velmi dobrou práci, konečně mají soutěže nějaký řád a nezahlcují studenty ani profesory tak, jako tomu bylo... no skoro nedávno,“ zavzpomínala na stávkující soutěžní skřítky mladá profesorka.

„A **Nimrandir Elénére**, jeden ze čtyř původních členů, ředitelem je už opravdu dlouho. Obdivuji ho, že to pořád zvládá, je to ale velmi schopný mág, takže se není čemu divit, dokáže hrad kočírovat, jak se na ředitele patří,“ pochválila pana ředitele Larrie.

„A koho tady zase máme, stojícího věrně po boku ředitele? Zase *toho*,“ přidala na poslední slovo pořádně důraz popisující Larrie, „**John Werewolf**, profesor, správce Příčné ulice, organizátor Sedmiboje, dlouholetý kolejni ředitel Havraspáru a báječný přítel,“ usmála se Larrie na osobu, která jí je velmi blízká.

„A podívej se, tady je **Filius Orionis**. Jeden článek velmi schopného rodu Orionisů. Býval také šéfredaktorem Denního Věštce, v Nebelvíru jistě zanechal kus ze sebe, byl to velmi báječný student, vždyť i on sám se kdysi Sedmiboje účastnil. A jeho předměty, zejména ty jazykové, obdivuji, že je tak moc jazykově nadaný - portugalská, francouzská, latina - to není nic pro mě,“ pousmál se John.

„A koukni, jedna z porotkyň letošního Sedmiboje, **Belatrix Nithelas Malrinová**. Báječná studentka, hráčka famfrpálu a hlavně, velmi nadějná a schopná bystrozorka, která díky Merlinovi, neodešla na Ministerstvo kouzel, ale zdatně učí naše studenty připravovat se na dráhu Bystrozorů. Není to nic jednoduchého. Navíc bych řekla, že je to taková naše kouzelnická historička, protože toho zná opravdu hodně,“ popsala svou kolegyni Larrie.

„A koukni se, koho pak to tady máme?“ zeptal se laškovně John a ujal se slova. „**Larrie Larstonová** - ikona havraspárské koleje, jeho dlouholetá primuska a šéfredaktorka kolejniho časopisu, vítězka Sedmiboje 2010 a porotkyně v Sedmiboji 2012, mladá a nadějná fialová tvář, jenž se stala profesorkou a též knihovnicí školy, a také nelze zapomenout její mezinárodní reprezentaci v TriWizard Tournament 2011 jako Hogwatská šampionka!“ slavnostně zakončil činy a zásluhy mladé čarodějky, která stála vedle něj.

„Ale jdi!“ ohradila se Larrie, ve tváři lehce červená. „třetí stále stejná a významná osobnost, o které jsme už mluvili - **Anseiola Jasmis Rawenclav**. I v současnosti vede Denní Věstec, vyučuje zajímavé předměty, dohlíží na zkoušky CKÚ, NKÚ i OVCE a je to pořád stejně velká osobnost, jako na začátku, ne-li ještě větší,“ pochválí zkušenou profesorku Larrie, které už se do tváři vrátila zase původní barva tváře.

„A je tady poslední původní člen velkých mágů a kouzelnic - **Elle Sutherland**. Převzala velmi zodpovědnou funkci Inspektorky výuky, organizátorka Sedmiboje, třetí pravá ruka pana ředitele, a vyučující zajímavých magických i nemagických předmětů.

„A další z rodu Orionisů - **Betelgeuse Orionis**. Bývalá vynikající studentka, která si oblékla fialový hábit a zasadila se o docela významné předměty - Historii Hogwats a Osobnosti světa kouzel, ve kterých důrazně vyučuje o tom, co se dělo na naší škole v letech dávno minulých, což je rozhodně chvályhodný přínos. Nemluvě o tom, jak báječně od svého nástupu do funkce kolejni ředitelky vede Nebelvír.

„A je tady poslední soudobá osobnost hradu, **Mintaka Orionis**. Obdivuji ji za to, že zvládá - kolik vlastně? Osm předmětů a ještě k tomu i v několika stupních? Nechtěla bych vidět její stůl s odevzdanými úkoly, protože to bych neopravila, ani za 5 let. A že jsou její předměty na dostatečné úrovni, o tom může svědčit i fakt, že je první nositelkou vytvořeného řádu Vox Scholaris, který jí udělila Studentská rada loni v létě. Pamatuji si, jak jsme o tom vlastně ve Studentské radě debatovali a jednoznačně se na ní shodli, že si za svou profesorskou dráhu a hlavně - za její osobitý přístup, který používá ke všem studentům, zcela zaslouží něco takového,“ zavzpomínala Larrie na svá studentská léta.

„Jak rychle ta léta letí, to se ani věřit nechce,“ povzdychl si John.

„Zajímalo by mne, až se bude zase fotit při této příležitosti znova, kdo na té třetí fotografii vůbec bude. Je to hodně vzdálená budoucnost...“ zamyslela se Larrie a schovala svou fotografii.

6. úkol

Někteří pamatují, jiní zaslechli, že Bradavický hrad zažil mnoho strastí, jako přemístění, Z.L.O. či záplavu a následnou Úplavici.

I přes to vše náš hrad stále stojí, a tak není divu, že se traduje, že je chráněn čímsi, co připomíná viteály. Ti, co nevědí, viteál v sobě uchová kus duše člověka, který je díky tomu nesmrtelný, avšak za velmi vysokou cenu, která se k instituci, jakou je náš hrad, nehodí, a proto byl vytvořen nový způsob užití této magie.

Vaším úkolem tedy je

- najít souhrnný název pro tyto předměty**
- napsat, co je pro jejich vznik třeba, samozřejmě nic, co je spjato s černou magií**
- vypátrat, tedy vymyslet 7 předmětů, které náš hrad chrání, podmínkou však je, že musí mít nějakou spojitost s naším hradem**
- a nakonec svůj výběr odůvodnit, tedy proč právě Vámi vybrané předměty mají hrad chránit**

Minimální délka vypracování je 14 palců.

Zastavíš se před Velkou síní a uvidíš zlatou ozdobnou cedulku, která hlásá:

**PŘEDNÁŠKA - NEJTAJNĚJŠÍ A NEJMAGIČTĚJŠÍ OCHRANA
HOGWARTSKÉHO HRADU**

Vstoupíš dovnitř. Usadíš se na volném místě a vyčkáváš, než přijde přednášející. Všichni si netrpělivě štěbetají. Na zvýšené pódium přijde před profesorský stůl energická profesorka a ujme se slova na netradičním a jedinečném semináři.

„Všichni jistě víte, že naši školu chrání velmi mocná zaklínadla a ochranná kouzla,“ odmlčela se profesorka Historie Hogwarts na speciálním semináři, určeném všem obyvatelům školy a přilehlých pozemků.

„Málo kdo však ví, že pro ochranu byly použity různé vzácné, významné a osobité předměty, které se k hradu pojí, aby zaručily ochranu ještě větší a mocnější, než by si mohl jakýkoliv černokněžník, který by chtěl hrad napadnout, představit,“ pokračovala v poutavém úvodu madam Orionis.

„Když škola vznikala a byly postaveny nejzákladnější prostory hradu, rozhodla madam Sefrenie se svými kolegy, že se škola musí kvůli bezpečnosti studentů ochránit ještě jiným, tajným způsobem. S touto myšlenkou se svěřila jen dvěma jedincům, kteří věděli přesně, co má v plánu,“ ohlédla se Betelgeuse nenápadně po profesorce Rawenclav a panu řediteli.

„Madam Sefrenie se rozhodla udělat velmi mocný předmět, který byl spíše neznám, než znám pod názvem CorVer. Jak mne můj bratr Filius poučil, jeho název je složenina dvou latinských slov - „cor“ znamená srdce a „ver“ je zkratka pro Verruca, čili pro Bradavice - jak si možná někteří vzpomenou, takto se latinský název školy píše na vaše vysvědčení,“ pousměje se Betelgeuse a pokračuje, „CorVer je pouze zkratkou a obecným názvem pro onen předmět, protože však velmi vystihuje jeho funkci - má to být jakási neviditelná část - dalo by se říci - nitro či duše našeho hradu, která nás má ochránit před nebezpečím,“ vysvětlí madam Betelgeuse a pak se krátce odmlčí.

„První CorVer vznikl v předmětu, se kterým přijdou do styku noví nezařazení studenti. Ano,

správně, je to Moudrý klobouk. Nikdo ale na něm jeho tajnou funkci nepozná, neboť je skrytá, doufám, že je každému jasné, proč vlastně,“ řekne pobaveně a pousměje se. „A jak se vlastně CorVer vytvoří? Inu, váže se k tomu jeden malý rituál, při kterém se předmět očaruje, přidají se tři kapky krve dvou strážců a je hotovo,“ krátce vysvětlí profesorka, jako by říkala přípravu čaje a hledí na užaslé pohledy všech přítomných. Pak se pousměje a pokračuje dál, „Rituál může být klidně improvizovaný, není třeba držet se žádného řádu. Zaklínací formulí si volí každý ze dvou strážců sám. Je to formule mající čtyři řádky o dvou verších - jeden strážce volí jeden verš. Pátý řádek je pro oba společný, je to zaklínací formule, která celý proces dokončí. Po vyslovení formule je nutné, aby od každého strážce ukáply na předmět právě tři kapky jeho krve. Poté předmět přijme jejich posvěcení, zlatě zazáří a poté pohasne. Vypadá pak zcela stejně, jako byl před tím,“ sáhodlouze vysvětlí profesorka.

„Podařilo se mi sehnat zaklínací formulí, kterou kdysi sestavila madam Sefrenie a profesorka Rawenclav, nyní vám ji přečtu,“ dořekla Bete a otevřela si první z pergamenů:

Ty, klobouku, mocný jsi,
ochraň nováčky ze všech sil.
Dohlédni na všechny tady,
když nebudou si vědět rady.
Ty CorVerem se staniž!

„Takto vznikl první CorVer, stal se jím Moudrý klobouk, který zařazuje studenty, jež jsou přijati na naši školu kouzel. První kontakt s nimi jim zaručí magickou ochranu těla i duše v případě, že by hradu hrozilo nějaké nebezpečí. Ještě jednou bych zmínila, že strážkyněmi byly madam Sefrenie a madam Anseiola.“

„Další vznik předmětu zvaného CorVer na sebe nenechal dlouho čekat. Když se pan Elénere stal ředitelem školy, udělal v tehdejší době předměty CorVeru hned dva. Prvním z nich byl Pečetní prsten Bradavic. Prsten byl CorVerem vytvořen za asistence odstupujícího ředitele, pana profesora Irridae,“ dořekne Betelgeuse a vytáhne druhý pergamen:

Ty, prstene, pečeť hradu jsi,
ochraňuj zdi ze všech sil.
Nedovol síle zla,
aby do školy pronikla.
Ty CorVerem se staniž!

„I pan ředitel Elénere a pan Irridae pronesli svá zaklínadla, posvětili prsten každý svými třemi kapkami krve, Pečetní prsten Bradavic zlatě zazáříl a zase vypadal zcela obyčejně. Jeho funkcí bylo ochránit základy a prostory hradu,“ dodala Betelgeuse a zastrkovala pergamen.

„A u pana ředitele ještě zůstaneme, neboť k němu se vztahuje třetí CorVer. Tím se nestalo nic jiného, než ředitelův nejmilejší společník - Kachnička. Ředitelova kachnička,“ zdůrazní profesorka. „Kachnička měla jako svého strážce samozřejmě pana ředitele a též i osobnost, kterou mají v oblibě zmijozelští studenti,“ pohlédne k zeleným hábitům. „Nebyl to nikdo jiný, než Nekro the Gravedigger,“ řekne slavnostně a rozevře třetí pergamen:

Ty, kachničko všemocná jsi,
ochraňuj všechny ze všech sil.

Aby neprolomil nikdo ředitelovu moc,
přijdi mu v nebezpečí na pomoc.
Ty CorVerem se staniž!

„A tak vznikl další magický předmět, jenž měl zajistit, aby byl v bezpečí nejen pan ředitel, ale také všichni na hradě,“ odmlčí se krátce profesorka a napije se sklenice vody. Mezi žlutými posluchači to zašumí, když však uvidí, že chce Betelgeuse pokračovat, utiší se.

„Čtvrtý předmět se pak pojí s profesory, kteří se věnovali koleji plné šelem. Strážcem byla profesorka Tarí Tinuviel a profesor Sandrik Vrizas. Ti se rozhodli poskytnout kolejní artefakt - Meč Godrika Nebelvíra, který měl zaručit další magickou bariéru hradu. I oni prošli rituálem, jejich zaklínací formule byla tato,“ dořekne a rozvinuje čtvrtý pergamen:

Ty, Godrikův silný meč jsi,
ochraňuj všechny ze všech sil.
Aby odvážně dokázali hrad chránit,
bok po boku všechny kolem bránit.
Ty CorVerem se staniž!

„A tak se dostalo zvláštní ochrany nováčkům, hradním zdím, panu řediteli a všem studentům za pomoci velké síly Godrikova meče.“

Po čase přišla též kolej zmijozelská, respektive její kolejní ředitel s tím, že by rád školu ochránil,“ odmlčela se přednášející. „Rozhodl se pro možná netradiční věc - umrzlý jazyk Hanibala Lectera na zábradlí. Což byla událost, která vedla k tomu, že se na hradě objevil první duch, duch zmijozelské koleje. Tento předmět byl na památku uchován ve své nezměněné podobě ve stavu, v jakém byl nalezen. Strážcem tohoto předmětu se stal právě Nekro the Gravedigger a tehdy ještě dokonce studentka - primuska Ked Looben, což si samozřejmě profesor Nekro dokázal prosadit. A nyní jejich zaklínadlo,“ dopoví profesorka a vytahuje pátý pergamen:

Ty, hadí jazyku lstivý jsi,
ochraňuj všechny ze všech sil.
Aby nesvedlo je na scestí zhola nic,
ochraňuj mocí svou hrad Bradavic.
Ty CorVerem se staniž!

„Tato slova stala se kouzelnou formulí pro předmět pocházející ze zmijozelské koleje. Zmrzlý jazyk byl též potřísněn šesti kapkami krve, tři byly kolejního ředitele a tři byly primusky, i tento předmět zlatě zazářil a pak pohasl. Ochrana se povedla, nyní by neměl žádný ze studentů, především těch zmijozelských, podlehnout temné straně,“ opět krátce shrnula profesorka.

„Dostáváme se k předposlednímu předmětu. Ten byl vytvořen v době, kdy měl začít druhý ročník soutěže Sedmiboj. Stalo se tak v roce 2010 ještě před zahájením celého klání. Strážcem vybraného předmětu, kterým se stalo Sedmibojářské žezlo, byla profesorka a jedna z organizátorů třetího ročníku - madam Elle Sutherland a jeden z organizátorů druhého ročníku - sir John Werewolf. Jména obou dvou pořadatelů se v roce 2012 spojila, když měl

být vyhlášen čtvrtý ročník této soutěže, není proto divu, že to byli právě oni,“ odmlčela se Betelgeuse a vyčkávala, až utichne nadšené tleskání a mezitím vytáhla šestý pergamen:

Ty, žezlo Sedmiboje vzácným darem jsi,
ochraň všechny soutěživé ze všech sil.
Ať nepodlehnu pokušení,
ať nezmizí v zapomnění.
Ty CorVerem se staniž!

„I Sedmibojařské žezlo přijalo po formuli, šestero světících kapek fialové krve, zářivě se zalesklo a zase vypadalo jako předtím. Žezlo se stalo patronem všech, kteří se pustili do soutěží a stále sleduje to, jak si soutěžící - a nejen Sedmibojaři, vedou ve všem, co jim přinese rozvíjení kreativity a přinese jim štěstí v soutěžích. Aby se nezapomnělo na odvážné soutěžící ani na ty, kteří se prostě zúčastnili. A protože je Sedmiboj prestižní soutěží, byl vybrán právě tento předmět a byla volena právě ta slova, jaká jste slyšeli,“ usmála se profesorka a než se pustila do povídání o posledním předmětu, krátce se sem a tam prošla po pódiu.

„S posledním CorVerem se setkáváte možná všichni, ač o tom vlastně vůbec nevíte. Je to vlastně nejmladší CorVer, který byl vytvořen. Stalo se tak v době, kdy došlo k poslední změně knihovnic naší školy. Ano, správně. Strážkyněmi se staly Silvia Honorová a Larrie Larstonová. CorVer má nyní stále v dosahu profesorka Larstonová, protože se nechází ve školní knihovně. Je to totiž naše školní Myslánka. S nápadem přišla nová knihovnice, protože si myslela, že je třeba ochránit i vše, co z mysli dodají obyvatelé školy a přilehlých pozemků. Vzpomínky jsou totiž jedna z nejcennějších věcí, které každý z nás má. A jak znělo jejich zaklínadlo?“ zeptá se publika, nečeká na odpověď a rozevívá poslední pergamen:

Ty, Myslánko bezedná jsi,
ochraňuj vzpomínky ze všech sil.
Aby každý mohl nahlédnout,
do minulosti pohlédnout.
Ty CorVerem se staniž!

„A toto je poslední předmět, jenž se stal CorVerem. Ani u jeho očarování se nezapomnělo na šest kapek krve dvou knihovnic a i Myslánka zlatě zazářila a zase pohasla. Stala se Srdcem Hogwarts, které ochraňuje každého a všechno, co se zde nachází,“ dořekla slavnostně profesorka a na krátko se odmlčela, zatímco posluchači nadšeně tleskali. Po chvíli je umlčela zvednutím ruky, „všechny tyto předměty byly, jsou a budou i nadále součástí našeho hradu. Jsou našimi patrony i ochranným štítem. Stejně tak, jako se nikdy nezapomene na ty, kteří se stali Strážci CorVerů. Jak můžete vidět, předměty nás dokázaly ochránit při Leteckém dnu, při Zemětřesení, přemohli jsme Z.L.O., ustáli Úplavici ...“ odmlčí se profesorka Orionis. „Ovšem co je důležité je fakt, jak CorVery posilují svou sílu - je to skrze nás. Skrze naše pocity, emoce, myšlenky, skrze naše činy. To vše dodá, ač se to možná nezdá, energii a sílu CorVerům. Proto jsou tak mocné - protože naše škola žije docela rušným životem. A nyní mi dovoďte, abych vás pozvala na prohlídku všech CorVerů, které zde byly přineseny, abyste se na všechny mohli podívat,“ ukončí svůj výklad madam Orionis, a otočí

se k bočním dveřím, které se otevřou. Dovnitř vpochoduje sedm domácích skřítků, kteří na podnosech nesou CorVery.

První podnos - Moudrý klobouk

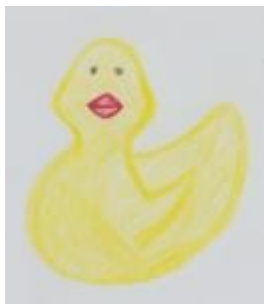
<http://www.hogwarts.cz/sedmiboj/2012/gallery/11201-20120602174239.jpg>

Druhý podnos - Pečetní prsten Bradavic

<http://www.hogwarts.cz/sedmiboj/2012/gallery/11201-20120602174306.jpg>

Třetí podnos - Ředitelova Kachnička

<http://www.hogwarts.cz/sedmiboj/2012/gallery/11201-20120602174330.jpg>

Čtvrtý podnos - Meč Godrika Nebelvíra

<http://www.hogwarts.cz/sedmiboj/2012/gallery/11201-20120602174402.jpg>

Pátý podnos - Umrzlý jazyk Hanibala Lectera na zábradlí

<http://www.hogwarts.cz/sedmiboj/2012/gallery/11201-20120602174428.jpg>

Šestý podnos - Sedmibojářské žezlo

<http://www.hogwarts.cz/sedmiboj/2012/gallery/11201-20120602174456.jpg>

Sedmý podnos - školní Myslánka

<http://www.hogwarts.cz/sedmiboj/2012/gallery/11201-20120602174523.jpg>

Skřítkové projdou mezi všemi stoly, aby se posluchači mohli na předměty podívat a když obejdou celé kolečko, vydají se zpátky do dveří, ze kterých přišli.

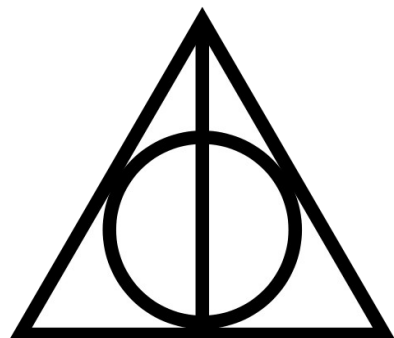
„Děkuji Vám vážení posluchači za návštěvu a doufám, že se vám informace, jenž zde byly prezentovány, líbily, a že s nimi budete nakládat tak, jak se sluší a patří,“ poděkuje madam Orionis a usměje se na celou Velkou síň. Všichni se zvednou a zatleskají - madam Orionis a její přednášce a také všem, kteří se podílejí na magické ochraně hradu, jakožto i skřítkům, kteří se ujali podnosů, aby si CorVery mohl každý v Síni prohlédnout. Madam Orionis se ještě ukloní a poté spokojeně mizí ze Síně bočními dveřmi, zatímco posluchači se vydávají na opačnou stranu, ven do Vstupní síně. Každý si minimálně ve dvojici nadšeně povídá o tom, co zde před chvílí slyšel a viděl.

7. úkol

Příběh tří bratří zná každé malé kouzelnické dítě a stejně tak všechny tři předměty, které si bratři vyžádali od Smrti - bezovou hůlku, kámen vzkříšení a neviditelný plášť.

Vaším úkolem bude Příběh tří bratří upravit na Příběh čtyř bratří, tzn. že příběhovou formou napíšete o čtvrtém bratrovi a o čtvrté relikvii smrti. **Osud čtvrtého bratra je čistě na Vás, podmínkou však je, že musí dojít k jeho setkání se Smrtí a k získání čtvrté relikvie a na konci příběhu musí být jasné ponaučení.**

Jako třešnička na dortu bude upravení velmi známého symbolu tří relikvií tak, že do něj zakomponujete i čtvrtou, vámi vymyšlenou, relikvii. Nevymýšlejte žádné unikátnosti, musíte si vystačit s tímto jednoduchým „čarovým“ designem.

Minimální rozsah příběhu je opět 14 palců. V příběhu se nevěnujte zbylým třem bratrům - po setkání se smrtí šel každý vlastní cestou, proto to má být plnohodnotný příběh pouze čtvrtého bratra.

V Děravém Kotli bylo ten den otevřeno jen pro vybranou společnost. Hannah připravovala poslední občerstvení, zatímco Neville srážel stoly k sobě a dával k nim patřičný počet židlí, aby se pozvaní bez problémů vešli.

Najednou se dveře hostince otevřely a dovnitř se jako první vehnalo pět dětí, doprovázených čtyřmi dospělými.

„Já sedím tady!“

„A tady sedím já!“ křičel Hugo i James přes sebe.

Dívky a mladší Albus byli hned za nimi. Všechny děti se ještě párkrát hádaly o místa, než se usadily.

„Tetičko Hannah, pojd' nám něco povyprávět!“ poprosila Rose, která k tomu byla donucena ostatními dětmi. „Tatínek nám říkal, že nám dnes povíš o tom, jak se tvoje rodina dostala k té krásné Věštecké kouli!“ práskl malý James svého otce a všechny děti se podívaly do prosklené poličky nad jedním z pultů, kde stála krásná větší věštecká koule na podstavci z ebenového dřeva.

Mezitím se dospělí přivítali mezi sebou, sdělili si poslední novinky a usadili se k velkému stolu ke svým dětem.

Hannah se usmála. Nebyla s rodinou Weasleyových sice pokrevně příbuzná, ale tím, že byli s manželem s touto rodinou v téměř dennodenním kontaktu, nechali si jejich dětmi říkat „teto“ a „strýčku“, navíc, někdy jim nezbedné potomky pohlídali, takže si byli velmi blízko. Odložila noviny Denního Věštce, které hlásaly datum vydání - 23. 8. 2014, a přisedla si na

volné místo, které pro ni děti nechaly mezi sebou. Cestou vzala jeden z podnosů a postavila ho před děti. Pak se usadila a zadívala se na všechny. Nikdo ani nedutal a tak se pustila do vyprávění.

„Počítám, že Příběh Tří bratří velmi dobře znáte, že?“ zeptala se dětí, které horlivě přikyvovaly. „Ale ve skutečnosti, byli bratři čtyři, jen se o tom čtvrtém oficiálně neví,“ pokračovala tajuplně.

„Začátek příběhu o Čtyřech bratrech je stejný. Ale teď vám povím, jak to bylo s Clarusem Peverellem, druhým nejmladším sourozencem.

Mimochodem jméno Clarus je jedním z častých jmen, jež mívají jasnovidci. Clarus též znamená jasný či čistý. Ale zpátky k příběhu,“ usmála se.

„Tak už nás nenapínej,“ řekl pobaveně malý Albus a vzal si cukrovinku z podtácku.

A tak se Hannah pustila do vypravování:

„Nakonec se Smrt zeptala i čtvrtého bratra, co by si přál.

Clarus chtěl po Smrti předmět, jenž by mu umožnil vidět, co se má v budoucnosti stát, aby byl připraven. Chtěl se mít na pozoru před samotnou Smrtí a chtěl být včas varován.

A tak se Smrt sehnula k říčce, zachytila její bublinu a vytvořila z ní věšτεckou kouli, jež podala čtvrtému bratrovi. Pak ustoupila stranou a nechala všechny čtyři bratry, aby pokračovali ve své pouti.

Po nějakém čase se bratři rozdělili a každý z nich se vydal svou cestou. Clarus byl na cestách dlouhý čas. Nedokázal si však svého daru vážít, neboť se všude chlubil tím, že má jasnozřivé schopnosti a že dokáže lidem prozradit budoucnost. Netušil, že mu věšτεcká koule něco bere pokaždé, když ji používá.

Když došel do první vesnice, na kterou narazil, převlékl se za chudáka a nabízel své rady „z budoucnosti“ chudým lidem a zadarmo. Ve vesnici si ho lidé oblíbili, a sami od sebe mu nosili děkovné dary, když se splnily ty dobré věci, které Clarus předpověděl. Ten zpočátku dary odmítal, ale protože mu později začaly lichořit, nechával si je a užíval si jich.

Jako by už snad zapomněl, že je čaroděj. Neměl už ani svou hůlku a nevěděl, kde anebo jak o ni přišel. Nepoužíval žádnou magii. Zcela podlehl své věšτεcké kouli.

Sám se rád a s oblibou díval, co ho čeká, nebo co čeká vesnici. Jenže po několika dnech se z koule vytratily všechny příjemné události, které do té doby mohl hojně předpovídat vesničanům. Začal tam naopak vidět nelichotivou budoucnost, kde jeden soused měl vážně onemocnět, druhému mělo zemřít stádo dobytka a třetí se měl poprat s nejlepším přítelem a další nepříznivé věci. Když to pak vykládal vesničanům, jež si přišli pro naději a útěchu v lepší zítřek, neměl pro ně nic dobrého, co by vyvážilo všechny nezdary. Brzy poté ho začali lidé ze vsi vyhánět, protože se přestalo dařit vesničanům ve všem - byla malá úroda, nerodily se děti, lidé se hádali a obviňovali jeden druhého. A pak se shodli na tom, že od té doby, co přišel do vesnice Clarus, jsou na tom právě takhle. A tak byl Clarus nucen odejít a hledat štěstí jinde.

Když byl Clarus na cestách, koule mu pořád věštila, že ho napadne zvíře v lese, že ho někdo okrade nebo že onemocní. Nakonec se mu přece jen podařilo zdárně dojít až k nějakému neznámému hradu. Hradní stráž si ho prohlížela, ale nakonec usoudila, že je to nejspíše jen neškodný tulák a pustila ho skrze pevnost. Clarus se chvíli potloukal spleťtými uličkami tržiště, až se mu podařilo dostat se před hradní bránu. Zde ho už ale nechtěli pustit stráže dál, protože jsou to prostory vyhrazené jen hradnímu dvoru a žádní poddaní tam nesmějí.

A tak se Clarus nabídl, že jestli ho pustí, poví jim, co je čeká za budoucnost. Načež stráže tato nabídka zaujala. Clarus vytáhl svou kouli, otřel ji a čekal, co se ukáže. Sám se podivil, že koule vyjevila obrazy, které představovaly šťastné chvíle obou stráží. A tak byli potěšeni nejen oni, ale i Clarus, jenž uvěřil, že Koule mu opět pomáhá. Došel do královských prostor a nechal se

slyšet před králem. Nabídl mu své věštecké služby, pokud z něj udělá svého dvorního jasnovidce a dostane se mu určitých výsad.

A tak se také stalo. Clarus našeptával králi, jak má postupovat a chovat se k nepřítelům, sledoval a prozrazoval mu, kdo z poddaných nedodrží zákony a pomáhal králi vládnout. Ovšem i tentokrát se nechal Clarus i jeho král unést a začali znevažovat věštecké umění a schopnost předvídat budoucnost, jenž koule měla. Clarus začal chodit s nosem zabořeným do koule a hleděl, co se má stát a na co si má dát pozor. Přestal dokonce i vycházet ze své ložnice poté, kdy viděl, jak uklouzne na schodišti.

Clarus se zcela pohroužil do vidin, které mu zobrazovala Věštecká koule, až se stalo, ne nevěděl, jestli tomu má opravdu věřit a zda se to stane, nebo je už šílený a vidí věci, které nejsou. Věštecká koule jej tak dohnala k nepřičetnému stavu šílenosti, až se jednoho rána neprobudil. A tak si Smrt přišla pro čtvrtého bratra," dovyprávěla konečně Hannah a z obličejů dětí šlo poznat, že na něj příběh vážně zapůsobil.

„A jaké si z toho vezmete ponaučení děti?“ zeptala se hned nato Hermiona.

„To znamená, že nebudeme v Bradavicích chodit na Jasnovidectví, protože hrozí, že tomu podlehneme stejně, jako Clarus,“ vypískla malá Lily. Dospělí se zasmáli.

„A co ještě?“ zeptala se Ginny.

„No, asi to bude znamenat, že by kouzelníci neměli své schopnosti prodávat mudlům a mít z nich osobní prospěch skrze majetek,“ ozval se James.

„No výborně Jamesi,“ pochválila ho Hannah.

„Tak to jsem nečekal, že to napadne zrovna tebe, synu!“ zasmál se Harry.

„Ta Věštecká koule se v mé části kouzelnické rodiny dědí už po staletí, ale další příběh vám řeknu zase příště,“ ukončila vyprávění Příběhu Čtyř bratří a zvedla se od stolu, aby začala pořádně obsluhovat pozvané hosty.

Upravený obrázek Čtyř relikvií smrti:

Velký kruh znázorňuje Věšteckou kouli, jenž byla čtvrtou relikvií.